

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 394, març del 2021

**LLIBERTAT
PRESSES
EXILIATS
POLITICS**

**LLIBERTAT
PRESSES
POLITICS**

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14, el Masnou

93 555 10 60 / 17 61

www.finquespuig.net · info@finquespuig.net

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

Tallers Masnou
G.Oliveras Taller Multimarca

Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata) Tel. Fax 93 540 31 57 · genis.oliveras@gmail.com

Recollida del vehicle a domicili · Cotxe de substitució gratuït · Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. Servei ITV 100%

VIA UNILATERAL

El passat 28 de gener la CUP va presentar al ple de l'Ajuntament la moció de compromís amb la via unilateral, petició signada per **572** persones censades al Masnou. La moció va ser **rebutjada sense debat** amb els resultats següents: **1 vot** a favor de la CUP, **5 en contra** de Psc i C's i **15 abstencions** d'Esquerra, JxC i Fem Masnou. *Ahí lo dejo!*

GENT DEL MASNOU

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol - Lluís Valls

Portada: Llibertat

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 16 59

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.
Paper ecològic de 90 g

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

La inserció de missatges publicitaris en el butlletí de Gent del Masnou queda sotmesa al criteri de l'entitat.

El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de l'**Ajuntament de la Vila**.

FES-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

Tots hi sortirem guanyant

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

Editorial

COMPÀS D'ESPERA

En l'editorial del mes passat encara planava el dubte sobre la data definitiva de celebració de les eleccions al Parlament de Catalunya i les repercussions que podia tenir el fet de reincidir en la data prevista inicialment, el 14-F, o bé respectar-ne l'ajornament al mes de maig, tal com havia plantejat el Govern de la Generalitat. Doncs bé, esvait aquest dubte per part de qui té la paella pel mànec i envoltat de molta polèmica, el 14 de febrer s'alçà el teló de la contesa electoral i els catalans fórem convocats a comparèixer davant de les urnes, condicionats per les limitacions sanitàries i dificultats imposades per la pandèmia i la forçada precipitació en l'organització de tota la infraestructura electoral.

Heus aquí que, en contra de tots els vaticinis apocalíptics d'un descens en el vot independentista, la veu dels electors concentrada en els tres partits amb propostes clarament independentistes, tornà a ressonar amb creixent vitalitat; i, per primera vegada, va sobrepassar la mítica barrera del 50% dels vots emesos i del nombre de representants en el Parlament de Catalunya. Tota una declaració d'intencions que cal valorar en la seva justa mesura i que posa en evidència que aquell històric 1-O no va ser un miratge ni foc d'encenalls com s'ha intentat disfressar des de les forces unionistes de banda i banda.

I ara què?, es pregunta la ciutadania, escaldada davant de tants estirabots i baralles de pati d'escola entre els partits que han de liderar el procés de Catalunya cap a un utòpic però possible referèndum, ara sí, amb arguments prou consistents per defensar-lo davant del mur de Madrid? Seran capaços de bandejar les seves naturals discrepàncies ideològiques i apostar pel mateix objectiu final o tornaran a caure en el clientelisme més barroer de curta mirada?

Aquestes preguntes se les fa la ciutadania i, amb molta raó, no perdonaria que les lògiques diferències de partit malbaratessin l'oportunitat de plantar cara i caminar plegats defensant l'inapel·lable mandat de les urnes.

Fem-los un vot de confiança.

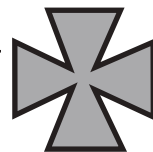
Tot i que ja han estat difoses a bastament, ens permetem deixar constància del resultat del 14-F a la nostra vila, amb una participació del 60,9% sobre un cens de 17.673 electors:

VOTS EMESOS 10.756 - **ERC** 2.577 - **JxCAT** 2.454 - **PSC** 1.886 - **CUP** 834
ECP 766 - **VOX** 631 - **Cs** 536 - **PP** 376 - **PDECat** 319 - **PNC** 24 - **PRIMÀRIES** 23 - (**VOTS NULS** 168)

El President

Sumari

EDITORIAL	3
BÚSTIA OBERTA	5
POESIA -Urgències Esteve Pujol	5
GENT AMB GENT Marc Prohom Duran	6
I ARA QUÈ Joan Camps	9
VIVÈNCIES Pep Parés	10
TERESÓPOLIS Joan Maresme Duran	11
HISTÒRIES DE LA VILA Joan Muray	12
QUÈ SE N'HA FET DEL REPUBLICANISME SOCIALISTA? PM Bertran	15
CRÒNIQUES	15
POESIES DE JOSEP VENDRELL	16
SOM Oriol Lugo	17
CRÒNIQUES D'ULTRAMAR Joan Muray	18
TEATRE CAPITAL Rosa M. Isart	18
PARLEM DE LLIBRES Pere Martí Bertran	19
20.000 LLEGÜES DE VIATGE SUBMARÍ Josep Condeminas	20
LA CUINA DE L'ANTÒNIA El Cullerot	21
CONVOCATÒRIES ASSEMBLEES GDM 2021	22
GENT DEL MASNOU INFORMA	23
LA PUNTA DE LA LLENGUA (127) Esteve Pujol i Pons	23

24 hores al seu servei

FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.
De les 9 del matí a les 9 de l'endemà.

-- Març 2021 --

1	dilluns	Dominguez	
2	dimarts	Aymar	
3	dimecres	Ocata	
4	dijous	Riera	
5	divendres	Fàbregas	
6	dissabte	Viamar	
7	diumenge	Viamar	
8	dilluns	Aymar	
9	dimarts	Ocata	
10	dimecres	Riera	
11	dijous	Fàbregas	
12	divendres	Viamar	
13	dissabte	Dominguez	
14	diumenge	Dominguez	
15	dilluns	Ocata	
16	dimarts	Riera	
17	dimecres	Fàbregas	
18	dijous	Viamar	
19	divendres	Dominguez	St. Josep
20	dissabte	Aymar	
21	diumenge	Aymar	
22	dilluns	Riera	
23	dimarts	Fàbregas	
24	dimecres	Viamar	
25	dijous	Dominguez	
26	divendres	Aymar	
27	dissabte	Ocata	
28	diumenge	Ocata	Rams

29	dilluns	Viamar	
30	dimarts	Dominguez	
31	dimecres	Aymar	

S
a
b
a
d
i
n
e
s
D
i
u
m
e
n
g
e
i
D
i
l
l
u
n
s
d
e
P
a
s
q
u
a

-- Abril 2021 --

1	dijous	Fàbregas	
2	divendres	Fàbregas	
3	dissabte	Fàbregas	
4	diumenge	Fàbregas	
5	dilluns	Riera	Diumenge i Dilluns de Pasqua
6	dimarts	Viamar	
7	dimecres	Dominguez	
8	dijous	Aymar	
9	divendres	Ocata	
10	dissabte	Riera	
11	diumenge	Riera	
12	dilluns	Dominguez	
13	dimarts	Aymar	
14	dimecres	Ocata	
15	dijous	Riera	
16	divendres	Fàbregas	
17	dissabte	Viamar	
18	diumenge	Viamar	

Horaris de les farmàcies del Masnou

Aymar (Maricel)

Almeria, 14 · 93 555 03 81

Domínguez (Est. Masnou)

Enamorats, 2 · 93 555 59 36

Fàbregas

Navarra, 68 · 93 555 19 79

Ocata

JFKennedy, 5 · 93 555 33 08

Riera (Club nàutic)

J.Llimona, 22 · 93 555 08 55

Viamar

Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03

De dilluns a divendres

Dissabte

9 - 21

9 - 14

8 - 20.30

9 - 13.30

9 - 13 i 16.30 - 20

9.30 - 13

9 - 20.30

9 - 20.30

9 - 20.30

9 - 20.30

9 - 20.30

9 - 14

h o n o b e r t a

Les cartes de la Bústia Oberta **cal** que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran** amb el **nom i cognoms** de l'autor o **inicials**. En **cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreviar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

COMPTE A NO PERDRE EL NORD

Al ple del 28 gener es va debatre (?) la moció presentada per la CUP i amb el suport de 570 firmes sobre la Via Unilateral. Es va desestimar per la negativa dels grups de Cs, PSC i per l'absència de JxCat, Esquerra i Fem Masnou; déu-n'hi-do. Digerit el gripau del **No** a la Via Unilateral del nostre independentista Ajuntament, accepto que no sempre les coses surten com voldríem i em faig càrrec del patiment de molts polítics als quals els adversaris

tomben les lògiques, canvien el sentit de les coses, qüestionen realitats, malversen veritats, enganyen i manipulen per portar l'aigua, o la brutícia, al seu racó. Suposo que tant els fa que sigui aigua clara o clauveguera pestilent; a l'hora de guanyar, la qüestió és guanyar. Per vendre has de creure en el que vens; i sovint, quan parles amb els polítics, per petits que siguin, s'ho creuen... o volen fer-te creure que s'ho creuen; es volen convèncer a ells i a tu que són portadors de la veritat. Déu-n'hi-do.

Perdre el nord és fotut i després és difícil de recuperar-lo; si la tripulació et perd la confiança i el respecte ja has begut oli.

Que dos i dos fan quatre és fàcil d'entendre, però no pas que dos i dos fan cinc. Com s'entén que, si es vol potenciar el comerç local, l'Ajuntament editi la seva publicació íntegrament fora del Masnou i que la major part de publicitat sigui en llengua castellana? Què passa que la bandera de la plaça 11 de Setembre estigui rebregada i estripada? O que les estelades, aconsegudes fa temps perquè onegessin als dos extrems del poble, hagin desaparegut de fa anys? I pregunto: tan difícil seria que la Casa Gran pagués els seus impostos a la Hisenda Catalana?, o que la Diputació deixés de remenar el cul pel nostre Ajuntament i que

d'una vegada per totes contractessin empreses catalanes per gestionar el consum energètic, assegurances i un llarg etc.? No puc entendre que el nostre Ajuntament estigui tan reticent a l'**1 d'Octubre** ni mostri cap interès per mantenir els rètols que acrediten que el poble està adherit a la xarxa de municipis per la independència. Tot això és per por?, per covardia?, per desídia? Ara, això sí, fa rambles, places, parcs i edificis protegits perquè la gent se senti feliç i pensi que quatre eixelebrats els molesten cantant Els Segadors o posant banderetes i pancartes pel carrer. Visca el benestar social i oblidem la reivindicació de la terra! Déu-n'hi-do.

Segur que vaig errat, eh; però això és el que sembla. Compte a no perdre el nord.

Lluís Valls Marí

Sonet dedicat, en agraïment, a tots els sanitaris que vetllen per la nostra salut en moments d'angoixa.

URGÈNCIES

Quin trasbals té la humanitat sofrenta quan un treball massa sobtadament ens ve a trencar la dolça vida lenta i ens precipita cap al sofriment!

Tot se'ns enfonsa de faicó cruenta, tot s'enderroca en aquest breu moment; un sol delit en el cervell s'assenta, salvar la vida és l'únic pensament.

Sort en tenim que hi ha qui vetlla amb cura perquè sortim vivents de tan mal pas: sort en tenim que hi ha qui amb fe procura

que no deixem la pell en el sedàs. Qui tindrà, doncs, una ànima tan dura que, d'agrair-ho, no en serà capaç?

Esteve Pujol i Pons

GENT AMB GENT CONVERSES

Marc Prohom Duran Devot i captivat pel Masnou

“la predicció del clima del futur és decebedora”

Sovint els joves que opten per estudiar fermament una carrera universitària, tot i obtenir el ple reconeixement acadèmic amb nota, a l'hora de situar-se en el món del treball no troben l'encaix idoni als mèrits curriculars assolits i han de conformar-se a acceptar condicions laborals que queden molt lluny de la realització professional ambicionada. Per això, cercant l'excepció, hem contactat amb un apassionat per la seva feina. Fill del Masnou, Marc és el responsable de l'Àrea de Climatologia del Servei Meteorològic de Catalunya –SMC o Meteocat– amb seu a Barcelona.

Quan de nen et van preguntar què volies ser de gran, què vas respondre? Bomber, policia o ja eres de la generació dels astronautes?

Soc el menor de tres germans, en Joan Miquel, de 54, que viu a Mataró, en Dani, de 51, al Masnou i jo a Barcelona, que en tinc 47. Sent el més petit de la colla em vaig beneficiar d'un clima familiar assossegat i molt ben avingut.

Amb pocs anys vaig ajudar el pare a construir una mena d'estació meteorològica al jardí de casa, una caseta de fusta que vam pintar de color blanc i des d'aleshores cada dia jo anotava la temperatura, el grau d'humitat de l'aire, datàvem les pluges en quantitat i freqüència, un entreteniment que va deixar empremta en el meu caràcter, reforçat per l'àvia materna, que era molt vehement a observar el cel i anticipar encertadament prediccions del temps. Penso que la meua vocació nata per la meteorologia té un cert component genètic.

Des d'aleshores han passat una colla d'anys; com ho resumiries?

El primer col·legi fou el Lluís Millet al costat del Bell-Resguard; tinc molt bons records dels mestres de l'època, de Temi Duran, mestra de caràcter molt proper i que captivava amb empatia en tots els aspectes de l'ensenyament. També recordo la mestra Delfina, que era de Sòria, amb elles dues vaig cursar l'Educació General Bàsica.

A l'Institut Mediterrània, ja tenia molt clar què m'agradava i vaig optar pel

COU de ciències i em vaig interessar per la geografia i la meteorologia. Tot va anar bé fins al quart curs, en què vaig suspendre quatre assignatures, la típica crisi de l'adolescència. Sortosament els pares van ser comprensius i em van aconsellar: “Mira, això ha anat així; si reconeixes que no t'has esforçat prou, aprofita-ho com una segona oportunitat”. Aleshores, davant la possibilitat de repetir únicament les assignatures suspeses, vaig optar per repetir el curs sencer i vaig aprovar-lo amb plena normalitat.

Els pares devien estar contents. Però al marge dels estudis com ho vivies?

Més aviat vaig ser tardà en l'apassionament amorós, una evolució que, barrejada amb les moltes inquietuds de l'adolescència, va anar venint de forma pausada i a la vegada molt complaent com una part molt sublim enmig de totes les emocions, una sensació de dominar el meu propi futur.

L'etapa universitària va ser una experiència fascinant, viure a Barcelona compartint pis amb altres estudiants era un assaig d'emancipació. A casa preguntaven sovint: “Que hi ha cap noia?”. A la meua colla hi havia de tot, d'aparellats i d'altres que no i també, entre els nois, alguns es vanaven d'oníriques i glorioses conquestes. És clar que tots érem de la mateixa edat, i en aquest sentit, que jo recordi, no hi havia precocitats remarcables. L'oci ens el muntàvem bé, en el grup, amb molts que érem de pobles de comarques. El dijous sortíem de nit en pla de gresca, a vegades enllaçàvem amb les classes del matí sense haver dormit. També, un dels companys que practicava el muntanyisme ens va animar a conèixer molt dels paratges geogràfics del país. Més endavant, un estiu ens vam aficionar a navegar amb caiac, i en uns quants anys vam fer excursions per tot el litoral de Menorca, Eivissa i bona part de Mallorca. És un esport molt relaxant i, si la mar és plana, és com rodar amb bicicleta sobre un asfalt llis com un mirall.

En acabar la llicenciatura, que ara s'anomena de grau, aleshores va ser un encert per a mi fer l'Erasmus a Amsterdam. Set mesos inoblidables que van significar grans avenços en canvi

Observatori Fabra, el Shangri-La d'un meteoròleg a Barcelona

climàtic, però a la vegada també estudis de recerca envers el sol, la terra que trepitgem; que convé administrar bé i evitar-ne el mal ús i constant malbaratament.

Com era Amsterdam en aquelles dates?

La ciutat és impactant i plena de contrastos, la bicicleta és un mitjà de vida i, per dir-ho d'una manera suau, Amsterdam és un clam per al turisme al·lucinogen on, combinat amb la prostitució d'aparador, fa d'ambdós factors una oferta pública d'oci llicenciat a l'economia privada com una manera de treure'n el màxim profit fiscal. El fet és que vaig tornar d'Amsterdam amb una visió plètorica i un impuls trepidant pel bagatge de coneixement i el cúmul d'experiències viscudes.

Això va animar-me a conèixer món, i amb la idea de perfeccionar l'anglès i fer el doctorat, vaig fer una estada de quatre mesos a Anglaterra a Norwich, al nord-est de Londres, i un altre de sis mesos als Estats Units, prop de Boston.

Vas poder treballar mentre estudiaves?

Vaig entrar de voluntari a l'Observatori Fabra de Barcelona; han passat ja vint anys i és un lloc amb el qual encara tinc vincles. El Fabra té la secció d'Astronomia, però també hi ha el departament de Meteorologia i el de Sismologia. Finalment vaig aconseguir un contracte molt modest, dos dies per setmana, però de gran estímul per a mi. És un lloc que recomano; a quatre-cents metres de la ciutat és com un santuari de pau quasi dins de Barcelona. A més, ara que la telemàtica és la dominant, allà encara es conserven algunes eines d'observació convencionals. El telescopi encara està en actiu, dedicat a l'astrometria i el que fa és seguir les trajectòries de cometes i asteroides, objectes mòbils i brillants relativament propers dintre del sistema solar.

Sense ser-ne conscient, fou una pràctica per intuir el futur fins aconseguir l'actual ocupació professional, és quelcom del millor que et pot passar:

En Marc Prohom en una conferència a Andorra sobre el canvi climàtic al Pirineu

que d'una afició en sorgeixi la vocació i que, de més a més, en practicar-la i aprofundir-la, et premii amb la possibilitat de realitzar-te professionalment i guanyar-t'hi la vida.

Com es treballa al Servei Meteorològic de Catalunya?

El Servei Meteorològic és una empresa pública; per entrar-hi no es necessita fer oposicions; la contractació és per idoneïtat curricular igual que en l'empresa privada, o sigui que no soc funcionari. La Direcció sí que és un càrrec polític que nomena el Govern de la Generalitat, si bé l'actual director anteriorment havia estat tècnic del mateix Servei. Aleshores hi ha l'estructura dels serveis, 81 especialistes repartits en quatre àrees tècniques i dues de suport (administració i les TIC). Jo soc el Cap de Climatologia amb nou tècnics al meu càrrec i, en paral·lel, hi ha als caps de Predicció, Recerca Aplicada i Modelització i Sistemes d'Observació Meteorològica, que són estacions, radars, etc. La meua labor actual està centrada en el canvi climàtic, on monitoritzem els efectes i les variacions de temperatura, pluviometria, pressió atmosfèrica... dades que permeten fer els càlculs estadístics i les conseqüents projeccions per a les properes dècades. Tot això ho fem a través d'una xarxa d'estacions que cada 30 minuts ens envien dades actualitzades des de tot Catalunya, les quals s'emmagatzemen

en una base de dades on es fa el tractament i distribució als centres interessats. Per exemple, tot el que es diu del temps a TV3 està en consonància amb la informació que els facilita el Servei.

El futur climàtic és tan pessimista com es diu?

Malauradament la predicció objectiva de futur és decebedora; els senyals d'alarma van augmentant inevitablement: l'escalfament climàtic és persistent, s'accelera i cada cop hi ha més impactes palpables sobre el país, i el retrocés del delta de l'Ebre n'és possiblement l'exemple més evident. Cal un acord

El canvi climàtic, un drama per al nostre planeta.

Segueix a la pàgina següent

Ve de la pàgina anterior

global per reduir progressivament fins eliminar l'ús dels combustibles fòssils, que contaminen l'atmosfera.

La passió per la feina crea addicció. Estàs casat? Com ho concilies amb la família?

Visc amb parella i tenim dues filles, la Núria de sis anys i la Laia que en té tres; sent jo d'una família d'homes, de moment sembla que el destí m'imposa viure en una família amb majoria de dones. Clara, la meua companya, i jo hem format família sense cap preocupació de formalitzar-la encara, potser perquè defugim del cerimonial. Vivim al barri de Sants, on ella, originària de les Corts, s'ha mogut sempre. En conèixer-nos, jo ja feia força anys que d'estudiant compartia pis a la Vila de Gràcia, que encara em sento molt proper.

El fet de tenir fills ho he tingut sempre clar, el model dels pares ha influït molt en mi que, llevat d'algun toc d'atenció, ens han estimulant l'esperit de llibertat. Reconec que la feina pot ser una addicció obsessiva. Crec que tot depèn de saber administrar la necessitat de treballar i els deures familiars en dos compartiments estancs equilibrats i absolutament compatibles. Amb la Clara tenim la sort que ella també s'ha esforçat a resoldre aquest dilema. Ens vam conèixer fa nou anys; ella és metge igual que el seu pare i aleshores treballava a l'hospital de Tarragona, més tard va obtenir una plaça a Sant Boi de Llobregat, a l'Hospital de Sant Joan de Déu, i actualment està de metgessa pediatra al CAP del Raval a Barcelona. Allí la medicina és una altra història, la salut dels infants enmig de les mancances socials del barri fa que sovint l'empatia del facultatiu envers el drama familiar que hi ha en cada visita sigui millor teràpia que les medecines.

Tenim professions extremament diferents que, en comentar-les i opinar-les, son homòlogues quant a l'excitació i la realització que motiven. Als vespres, quan les nenes ja són a dormir, parlem de les respectives experiències com si deliberéssim en un fòrum l'estat de la qüestió.

La feina em captiva com a ocupació i m'entusiasma perquè és un servei públic. Per exemple, aportem molta

En Marc a la feina

informació útil a l'agricultura per evitar el malbaratament d'aigua, optimitzant el reg en zones de secà i millorar el rendiment dels conreus. Del diagnòstic que elaborem del clima –cal dir que les primeres observacions es remunten a l'any 1780– podem fer ajustades prediccions de futur que ajudin a una millor planificació i gestió de l'aigua, tant la de boca com la de cultiu o industrial, en funció de la pluviometria.

Els pares ja eren del Masnou, com tu i els tus germans?

El pare va néixer al 1941 a Montpeller, nosaltres mantenim la doble nacionalitat. L'avi patern era del Conflent, a la Catalunya Nord. Mobilitzat a la II Guerra Mundial, va haver de fugir a Southampton (Anglaterra) amb l'entrada dels alemanys a França. Després va ser deportat a un camp de concentració a Königsberg (llavors Prússia Oriental), on suposem que va morir en un bombardeig aliat. La meua àvia paterna, per un accident de trànsit en temps de guerra, va ser internada a la Facultat de Medicina de Montpeller, i allà circumstancialment va néixer el meu pare. Ell era fill únic i la mare, també filla única, va néixer a Teià. La mare va morir fa dos anys, tant ella com el pare s'han sentit orgullosos de com m'he pogut emancipar a la vida enmig de les crisis econòmiques i polítiques de la meua generació, que han afectat el món del treball.

El pare continua vivint al Masnou.

La mare fou sempre un gran suport. Havent complert trenta-tres anys, els pares, en un intent d'incorporar una noia a la família, els vaig néixer jo. El pare treballava a les filatures Hilma (Can Xala) al Torrent Umbert; alguns estius vaig treballar-hi d'aprenent. Els avis no vaig arribar a conèixer-los, però sí les dues àvies, i també la besàvia Pepa, que tots estimàvem molt, ja que era una persona poc enraonadora i tranquil·la, però que quan deia alguna cosa es feia escoltar i va viure fins als 98 anys amb el cap molt clar. La influència de la mare ha sigut crucial. Era mestressa de casa, però sempre se les enginyava per poder aportar algun cèntims extra a l'economia familiar. Feia classes de dibuix i de pintura, treballava l'esmailt, sabia cosir, fer puntes de boixet, tenia un sentit comercial nat i això la va dur a impulsar molts negocis, com l'immobiliari, i durant un temps va estar venent per l'Enciclopèdia Catalana.

Et queda alguna assignatura pendent que hauries volgut fer en el curs de la vida viscuda i no has pogut?

No ho crec, deixa'm pensar un moment... potser sí! A la llarga m'agradaria tornar a viure al Masnou.

T'hi esperem, doncs; el Masnou sempre serà el teu Masnou!

I ARA QUÈ!!!

Joan Camps i Ortiz

Ja som majoria! Malgrat el descrèdit dels polítics que pregonen la independència, una vegada més els hem renovat la confiança, tot i haver-nos malbaratat les grans oportunitats que els hem donat d'anar tots a una. Però una vegada més els hem vist barallant-se estúpidament entre ells, volent demostrar qui de tots ells pixava més llarg.

De moment, mesurant metres i decàlitres ja som matemàticament campions en alguna cosa. Premiem-nos, doncs, pel triomf indiscutible en tan noble causa. A tal honor tal distinció, penjant-nos les medalles per la grandesa extraordinària de tan sucoses miccions: ERC 33 Orinal d'Or, JUNTSx CAT 32 Orinal de Plata i la CUP 9 Orinal de Bronze. Ara ens cal esperar que en gaudeixin amb humilitat i sentit d'Estat, i no se'ns aficionin com en anteriors conteses oblidant-se de qui els hem votats i per què els hem votats, i en lloc de consolidar seriosament el Dret d'Autodeterminació dels Pobles per una Nació Catalana, se'ls doni per muntar una altra cursa més a la catalana, o sigui, que se'ns tornin amb noves eleccions per demostrar-nos que, a més de ser grans pixaners, poden batre rècords universals quant a ser els millors cagaders. Que una cosa és sumar majoria i l'altra és formar un govern posant-t'hi el saber davant les misèries de l'afany del poder. Per patriòtic i descriptiu que sigui aquest costum escatològic de pessebre que iguala tots els mortals de totes les faunes terrenals, ja és hora que el seny distingeixi la diferència que hi ha entre predicar i donar blat.

Mentre s'ho van pensant i repensant, crec que és bo filosofar, com ho feien les àvies vora el foc. Relats que entretenien petits i grans, apaivagant els sofriments de postguerra mentre la lletra petita de la llei llegida pels bombers tocats de la justícia, igual com fan ara, quan no bufaven sobre les brases per avivar-les, atiaven el foc de la desobediència civil castigant-la amb

sentències sumaríssimes d'alta combustió. A dues setmanes d'acabar el curt mes de febrer, la jurisprudència regida pels qui volen matar tot el que és gras, obcecats a omplir les presons, s'han posat de valent a fer hores extres per ajudar el partidisme corrupte, que, en no saber guanyar a les urnes, han empès la política sota les rodes repressives d'una jurisprudència que està ensenyat el llautó sota el vernís daurat del seu nefast anacronisme d'origen.

Els hem fet una dotzena de manifestacions multitudinàries mai vistes aquí i a Europa. Milers i milers de ciutadans al carrer amb sol i amb pluja sense un paper a terra. Ells abans, però, ens havien negat l'Estatut aprovat complint rigorosament les seves regles blindades en l'anacronisme fatxenda, ens han negat el pa i la sal del dret a administrar-nos autònomament, ens han prohibit votar vetant-nos el dret d'opinió i ens han apallissat amb arengues i lletres cantades amb odi: el *A POR ELLOS* i també *A LOS CATALANES NI AGUA*, i ara, en clau electoral, ens recomanen passar pàgina. Tot al sac de l'amnèsia col·lectiva, la qual cosa els permet escandalitzar-se pels aldarulls d'un parell de centenars de joves, als quals es podria posar un policia o dos per cap vigilant-los que no prenguin mal, evitant així que no en facin als altres, molt menys del que han fet i segueixen fent els guardaespalles de l'Emèrit tapant-li les vergonyes acumulades mentre era Rei

d'Espanya, emparat innoblement d'inviolable.

Sense ganes de donar lliçons i amb més ganes d'equivocar-me, tanco aquesta pàgina avui, diumenge 21 de febrer, veient, sentint i llegint les burrades de predicadors audiovisuals i de polítics, tots a mata i degolla per dir-hi la seva. Com a mal menor i evitar noves eleccions, si jo estigués al front de JuntsxCat ni borratxo entraria al govern, però sí que prestaria els vots necessaris a ERC per investir president Aragonès o Rufian, tant li fot!, sempre i quan no hi entri cap formació del 155. Quatre anys d'oposició exemplar guaririen moltes nafres del passat, les del tres per cent i tots els tripijocs heretats, com la instrumentació d'institucions nostrades, l'iceberg de corruptela que sobre el nivell de flotació només és visible l'inesborrable i detestable cas Palau.

Si la monarquia corrupta és l'exemple d'igualtat en drets i pot gaudir de *campo y playa* vivint com un Sultà on l'Harem és constitucionalment homologable al palauet de la Zarzuela on Joan Carles I passava tantes estones, no entenc què espera la jurisprudència d'ofici a amnistiar tots aquells engarjolats per actes impropis menys execrables que els del Rei emèrit. Les presons buides no caldria tancar-les, podrien convertir-se en col·legis, hospitals, llars provisionals per als sense-sostre i a la vegada, dels excedents, fer-ne una oferta pública d'apartaments turístics.

PARAULES PER A L'ARCADI

Pujaves lentament el pendent del Santuari de l'Ecologia de Gallifa per dir l'últim adeu a Mossèn Dalmau. Jo també deia adeu al mestre mentre tu omplies el seu buit, com un relleu, com una llum perseverant de confiança en la pau, en l'ésser humà. Això ho vaig escriure en el web d'internet que la família de l'Arcadi Oliveres ha posat a disposició de tothom perquè li enviïn missatges –que encara pot llegir– mentre s'està a casa lúcid, conhortat pels seus, tot esperant la mort.

Aquesta proposta insòlita d'escriure-li abans de morir va començar amb un tuït de Victòria Oliveres: L'Arcadi Oliveres està greument malalt. El seu horitzó és breu, però ple d'amor. Conscients que ha fet camí amb molta gent, la seva família ha creat un web per vehicular els missatges que li voleu fer arribar. Així l'Arcadi, mentre pugui, us anirà llegint: <https://missatges.arcadioliveres.cat>

Sempre ens trobem que passa al revés: després de la mort venen les lloances. És una idea encertada que primer siguin les mostres d'afecte i després la mort.

Potser a l'Arcadi ja no el tindrem entre nosaltres quan surti aquest butlletí, però sempre ens quedarà un llarg deixant de sentiments i complicitats com demostren els milers de missatges de tot arreu que ja ha rebut. El web està encapçalat per un títol ben clar: Paraules per a l'Arcadi.

El març del 2019 va venir a Can Malet a les xerrades periòdiques que organitzaven Òmnium Cultural i l'ANC. El vaig presentar esmentant només alguns punts del seu currículum que abasta infinitat d'actes, llibres, activisme compromès i, per damunt de tot, la seva obstinació en la pau al món, el comerç injust i la lluita contra les despeses armamentístiques. És expert en relacions nord-sud, comerç internacional i deute extern. L'Arcadi és doctor en Ciències Econòmiques i ha estat professor del departament d'Econo-

mia Aplicada de la UAB i durant molts anys president de Justícia i Pau, entre d'altres.

Els qui assistirem a la xerrada que va fer al Masnou recordem el seu to de veu suau i convincent, les seves explicacions planeres i comprensibles malgrat que parlés d'economia, militarisme, deute extern o del joc de les multinacionals en la riquesa i pobresa del planeta. Solia dir: *Sempre és un bon moment per a la desobediència. Sempre fermes en l'actitud no violenta.* Durant el 15M vaig estar molt interessat a assistir a les xerrades que va fer a la plaça de Catalunya. Parlava davant d'un públic jove, assegut a terra, a qui animava a perseverar en els seus ideals enmig d'un respecte i d'un silenci ben inusuals en un ambient anàrquic com aquell. També em vaig apuntar al moviment Procés Constituent perquè hi sintonitzava i sabia que l'Arcadi hi era al davant. Després, altres organitzacions se'l van apropiat i se'n retirà. Mai no va militar en cap partit, la qual cosa el feia sentir immensament lliure per dir i fer el que volgués.

En una sinopsi del seu últim llibre PARAULES D'ARCADI es diu: «AQUESTA PANDÈMIA ÉS UN AVÍS DEL PLANETA PERQUÈ CANVIEM EL NOSTRE MODEL ECONÒMIC:

HEM DE VIURE AMB MENYS.» Que es produeixi una pandèmia global o que en ple segle XXI haguem de cridar "llibertat presos polítics" no són fets casuals. Hem construït un món de relacions internacionals complexes, amb un sistema capitalista que perpetua les desigualtats controlat per governants i poders fàctics que actuen sense frens, en un planeta que està dient prou, mentre la Mediterrània s'omple de persones que s'ofeguen... Potser aquesta no era la fotografia que havíem imaginat del món que deixarem a les noves generacions.

Tornant a la situació actual, sembla que encarar la mort dignament és un patrimoni valuós de la família Oliveres. Anys enrere, al funeral del seu fill Marcel, va mostrar una enteresa pròpia dels savis. Saludava tothom i s'alegrava de cada encontre inesperat. La companya del seu fill acabat de morir va dir unes paraules tan boniques, tan sensibles, que ens trasbalsà a tots. Va parlar de com se sentia integrada en aquesta família inusual on el compromís, la tendresa i el respecte sempre anaven plegats. L'adeu a l'Arcadi és el comiat digne dels qui saben preparar un recer d'afectes i sentiments per encarar en pau i sere-nor el final de la vida.

Teresópolis

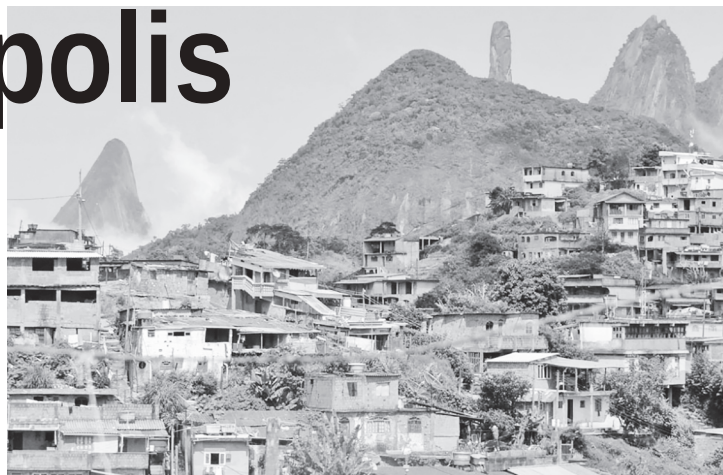
Joan Maresma Duran

Teresópolis, la ciutat de Teresa, és un municipi brasiler situat a l'interior de l'estat de Rio de Janeiro. És troba a uns 80 km de la capital, a uns 900 metres d'altura i la seva població és d'uns 180.000 habitants.

La ciutat té aquest nom com a homenatge a l'emperadriu brasilera Teresa Cristina de Borbó, esposa de l'emperador Pedro II, coneguda com a "mare dels brasilers". Ella i el seu marit van ser els últims de la família reial a Brasil. El seu regnat va anar de 1843 a 1889, any en què es va proclamar la República.

La zona on es troba ja era poblada per indígenes abans de l'arribada dels portuguesos. A principi del segle XVIII es va construir una granja a prop de la cascada Imbuí. Vam estar en aquest lloc... Malauradament és una claveguera a cel obert. La pudor era espantosa i no hi vam estar gaire estona. Una pena. Suposo que el Besòs, el Ter o el Llobregat també ho eren anys enrere.

El ferrocarril hi va arribar el 1908 i hi va portar el progrés. A principi dels segle XX s'estenen les àrees de conreu i la ciutat es converteix en el rebost de la capital de Brasil. El tren-cremallera no va durar gaire i va ser desactivat a final dels anys 60... El cotxe donava més lli-

bertat i rapidesa. L'Ajuntament té un projecte per recuperar-lo, però em sembla que va per llarg...

El relleu i el clima amè han fet que aquesta ciutat sigui un destí que agrada als carioques. A la ciutat s'hi troba el *Parque Nacional da Serra dos Órgãos*, una àrea preservada on hi ha un munt de senders per aquestes muntanyes que reben aquest nom per assemblar-se als tubs d'un orgue. Vam tenir la sort de poder caminar per aquí un dia i de banyar-nos en un rierol d'aigües tonificants. Aquesta urbs és un lloc ben agradable per anar-hi mentre aquesta pandèmia inacabable dura. Aquí, a Brasil, hi ha més de 230.000 morts per la covid-19... Però tothom fa vida normal. O gairebé normal. El rierol on vam estar forma una bassa que era atapeïda de gent... I algun restaurant també era ben ple. Què fer si l'economia s'enfonsa? Em sembla tot molt complicat i ja no entenc res de res.

Teresópolis té també un munt de problemes: la desigualtat és un d'ells. Aquí vam veure cases que em van recordar la urbanització de Can Teixidor i *faveles* miserables. La ciutat no té una planta depuradora d'aigües... I això fa que les aigües residuals vagin directament als rius que desemboquen a la *Baía de Guanabara*, on es troba la ciutat de Rio de Janeiro... Netejar-la és una promesa electoral de tota la vida... Però em fa l'efecte que és molt difícil i amb la corrupció galopant que hi ha —és a tot arreu aquest problema— no s'arribarà a cap solució i les aigües continuaran contaminades.

Quan hi vam estar aquest mes de gener, el propietari de la *pousada* ens va comentar un altre problema: el canvi climàtic és un fet i la pluja de fa uns anys s'ha convertit en aiguats que s'emporten les cases dels més desafavorits.... Les *faveles* són als vessants dels turons i en els últims anys hi ha hagut més d'una desgràcia a causa de les pluges torrencials. El propietari —un home ben amable— ens comentava que la pluja de quan ell era petit —d'aquest fet fa 65 anys— no tenia tanta força ni queia tanta aigua en tan poc temps. Aneu a saber. Sí que pot tenir raó... És clar que quan ell era petit la població de Brasil era de menys de la meitat d'ara... I avui som 210 milions...

PD. Molts petons per a la tia Rosa.

Tren-cremallera, any 60

Rierol d'aigües tonificants

Històries de la vila

Joan Muray

NOMENCLÀTOR V i darrer -2a part-

Continuació de la primera part d'aquest nomenclàtor cinquè i darrer.

CARRER EMILI PAGÈS. Li fou posat el 1937, però no sabem qui era o què feia. Deuria ser algun dirigent de caire lliberal o sindicalista. El carrer, des de 1840 s'havia dit de *San Pedro*, i ara torna a ser de Sant Pere.

CARRER «Jairés» (sic). Podria ser **JAURÈS**, que era el nom d'un occità, polític i sindicalista francès socialista. El 1937 li fou posat el que primer fou Arrabal i després, i ara, Sant Rafael.

CALLE DEL SOL. Des de 1840 al 1904 es va dir així el que l'any 1931 batejaren com a Josep Anselm Claver, i que ara és el C/ de Sant Francesc d'Assís. El carrer del Sol era conegut vulgarment pel carrer de la *mesquita*.

CALLE GENERAL MOLA. Li fou posat el 1939, acabada la guerra; abans no existia i ara és l'avinguda de Pau Casals.

PLAZA DE LA CONSTITUCIÓN. Així consta als plànols de 1840 i 1847. Al de 1904 hi consta com a *Plaza Mercado*, i ara, un cop desaparegut el mercat per trasllat, es diu Plaça del Mercat Vell.

CALLE SAN ESTEBAN. Només hi consta al plànol de 1840 i és el que ara es diu de Sant Lluc.

Actualment av. Joan XXIII; fins al 1941, Camino antiguo de Alella; i popularment, fins als anys 70, Camí del Cementiri.

CARRETERA CAMINO ANTIGUO DE ALELLA. Així és als plànols de 1930, 1933 i 1941. Ara és l'avinguda de Joan XXIII. Aquest camí arrencava a la confluència de l'avinguda del Carme amb la carretera, pujava fins a l'actual C/ de Buenos Aires i s'enfilava fins passat el cementiri, per agafar el torrent de Rials i, per ell, fins a Alella. **PASAJE DESEADO** el 1904. **PASATGE DESITJAT** el 1930. **LA DESITJADA** el 1936, i actualment C/ del

Primer de Maig.

PUJADA DE L'ESTUDIANT al 1930 i 1933, **BAIXADA DE CA L'ESTUDIANT** el 1936, i ara C/ d'Antoni Gaudí. Ca l'Estudiant era on hi ha el Col·legi de la Sgda. Família. Hi vivien els Estaper i Cuyás del Bosch, que eren farmacèutics.

PUJADA DE CAN CASTELLÀ el 1930 i el 1933 **BAIXADA DE CAL CASTELLÀ.** El 1941 li posaren **SUBIDA CASTELLÀ.** Ara el C/ Rector Pineda.

TORRENT XIC. Nom que porta als plànols de 1930 i 1933. Ara és el C/ Bonaventura Bassegoda Amigó.

TORRENT VALLMORA, ídem que l'anterior. Ara és el C/ Roger de Flor.

TORRENT DE RIQUERS. Als plànols de 1930, 1933 i 1936. Ara és el C/ de Tomàs Vives.

CARRETERA DEL CÍRCOL. Als plànols de 1930 a 1941 es va dir així. El 1841 també s'havia dit *Calle de la Huerta*. Actualment és el carrer del Dr. Josep Agell.

CARRETERA DE CAN GALVANY. Segons els plànols de 1930 a 1941. Antigament també s'havia dit *Calle travesía del Fuerte*, *Calle del Fuerte*, o

Carrer 1r de Maig, al 1936, la Desitjada

Carrer del Fort. És l'actual carrer del Pintor Villà.

PUJADA DE CAN FRANCISQUET, Can Francisquet o Torrent de Can Francisquet. També se'n va dir, com ja he esmentat abans, *Camino antiguo de Alella*. Ara és l'avinguda de la Mare de Déu del Carme. Can Francisquet era la casa d'un dels capitans Maristany que es trobava en aquest carrer.

CARRETERA DE CAL XIXET. També anomenada en algun document com de Cal Manyo. És l'actual C/ de la Mare de Déu de Montserrat. Cal Xixet era el motiu d'un capità de cognom Alsina i Rosés.

CARRETERA DEL CIGRÓ o de Cal Cigró. També s'hi havia posat *sigró*. Hi consta als plànols de 1930 a 1941. És el que abans he esmentat com a Carretera de Cal Fideu. És l'actual C/ dels Capitans Comellas.

TORRENT D'ASA (mal posat ase). Hi consta des de 1930 a 1941, tot i que sempre ha estat el nom popular d'aquest torrent, que ara és l'avinguda de la Mare de Déu de Núria.

CARRETERA DE CAN PAU CORDÉ. Hi consta als mateixos plànols que l'anterior. Ara és el C/ del Dr. Estapé Pagès.

CARRETERA DE CAN NONI. Als plànols de 1930 i 1933. Al de 1936 hi consta com de Ca l'Abel o de Ca la Bel. És l'actual carrer del Dr. Botey. Can Noni havia estat la casa d'un capità de cognom Pagès i després fou una botiga que, diuen, tenia un pou miraculós.

Carrer de St. Gregori, Camí Ral, sector d'Ocata.

Calle del Rastillo, actualment Jaume I.

CARRETERA DE CAN MATAS. Als plànols de 1930 i 1933. Al de 1936 hi consta com a Carretera d'en Laió del Tit. Com a Matas, també hi hagué un capità. Ara és el C/ del Capità Maristany Noms. Aquest capità tenia com a

motiu el de «Corsari».

CARRER DE FERMÍN GALÁN. Nom que li posaren el 1931, al que es deia al plànol de 1930 C/ Lletra A. Fermín Galán era un militar espanyol que es va revoltar contra la Dictadura de

Carrer de Sta Rosa

Primo de Rivera el 1924, i el 1930; després de complir condemna, hi tornà a favor de la República i fou condemnat i afusellat pel desembre del 1930. Aquest carrer és ara el C/ de Navarra.

CARRER LLETRA B. Així es deia fins a 1931, quan li posaren el del mestre Francesc Flos i Calcat, que encara porta.

CALLE ALCÁZAR DE TOLEDO. Nom que posaren després de la guerra al C/ Lletra C, i que ara és el de Francesc Macià.

CAPITÀ FERRER BERTRAN. Nom que li posaren el 1931 al que havia estat C/ Lletra D, i al qual després de la guerra posaren *Calle de Italia*, que continua portant, tot i que li fou posat

pel règim feixista italià.

SUBIDA DE LA ESTACIÓN. Nom que consta al plànol de 1941 i que després fou i és C/ de Miquel Biada, l'instaurador del primer ferrocarril de la península, el de Barcelona a Mataró el 1848.

CARRER DE GARCÍA HERNÁNDEZ. Nom que li posaren el 1931 en honor d'aquest militar espanyol que participà amb Fermín Galán en la revolta i també fou afusellat a la mateixa data. És el C/ de Sant Miquel.

CAMINO ANTIGUO DE TEYÁ. També carretera de Teià o *Carretera de Ocatá a Teyá*. Ara és l'avinguda Cusí i Furtu-net, dedicat als fundadors dels Laboratoris Farmacèutics Cusí, instal·lats al Masnou el 1925.

CALLE DE GARCÍA MORATO. Nom posat després de la guerra, dedicat a aquest general franquista. Ara és el C/ Figueres.

PLAZA GENERAL SANJURJO. Nom posat després de la guerra, dedicat a aquest general franquista. Abans s'havia dit *Plaza de San Jaime*, i també plaça de Fontanills, de Santa Anna o del Mercat. Ara és la plaça d'Ocatá.

PLAZA DE CALVO SOTELO. Posat després de la guerra en honor d'aquest polític franquista, però a la qual sempre, popularment, es va dir el nom que havia portat des del segle XIX, i que porta, de la Llibertat.

PLAÇA DE LA REPÚBLICA. Nom que li posaren en temps de la II República Espanyola, i que després de la

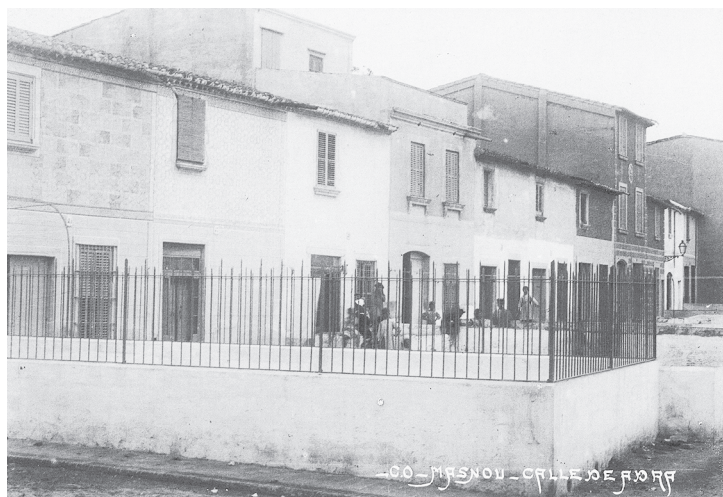
Carrer Gaudí, el 1936 i encara ara, Baixada de ca l'Estudiant d'Espanya.

CALLE DE CERVANTES. Nom que consta al plànol de 1841 i que després, al de 1930, consta com a *Calle de Cuba*; ara continua sent el carrer de Cuba.

Fins aquí el que dona de si el nomenclàtor de la nostra vila. En aquest darrer capítol deu haver vist que es van canviar més noms entre 1930 i 1939, per culpa dels canvis de règims, especialment els intolerables, que en quasi un centenar d'anys, o sigui des de la independència municipal del Masnou respecte als antics municipis a què pertanyia, Teià fins al 1825 i Alella fins al 1846.

FONS CONSULTATS

Arxiu Històric Municipal del Masnou
Arxiu-Biblioteca Joan Muray

Carrer Adra a principis del segle passat

Què se n'ha fet del republicanisme socialista?

Pere Martí i Bertran

Què més hem de saber de la monarquia espanyola perquè PSOE, PSC, PSIB, PSPV... tornin al republicanisme que sempre havia caracteritzat el socialisme peninsular? Què més han de fer Juan Carlos I i Felipe VI perquè els socialistes es tornin a declarar republicans públicament i no només en converses privades i a mitja veu?

Cada vegada que lleixo o sento que el PSOE ha impedit una comissió d'investigació sobre l'anomenat "rei emèrit" o que ex-alts càrrecs socialistes defensen el "llegat històric" de Juan Carlos I i fins i tot signen manifestos a favor seu, i sembla que amb això l'hi justifiquin tot, em pregunto què va passar a la transi-

ció, què van signar o rebre a canvi els Felipe González i els Alfonso Guerra, que tant poder van tenir, perquè fessin un canvi tan radical i traïssin, permeteu-me la paraula, el llegat de personalitats com Pablo Iglesias Posse, Francisco Largo Caballero, Rodolfo Llopi Ferrándiz, Julián Besteiro, Anselmo Carretero... Per què el PSOE (i amb ell, pel que sembla, totes les seves sucursals auto-

nòmiques) va renunciar al republicanisme? Fins quan ho acceptaran les bases? Perquè estic convençut que hi ha molta gent que és socialista i republicana de cor i per convicció. I parlant amb amics i coneguts que voten socialista, i amb algun afiliat i tot, ho corroboro sovint. Diuen que tot arribarà, que no s'ha de córrer; però jo em pregunto, i els pregunto: quants anys més caldrà esperar per poder tornar a reivindicar un dels trets fundacionals del socialisme ibèric. Esperem que no en siguin massa, d'anys, esperem que no hàgim de veure Felipe VI de bracet amb VOX i la seva ideologia perquè els caigui la bena dels ulls. Una bena que tan bé van saber col·locar els dirigents polítics de la transició i que em sembla que ja comença a ser hora de treure's.

Cròniques

LA CLAU A TRAVÉS DE LA HISTÒRIA

Francesc Punsola

L'altre dia vaig visitar Gent del Masnou amb l'expectativa de poder gaudir de l'exposició «La clau a través de la història».

De seguida, només entrar, em va cridar l'atenció un parell de peces destacades per les seves dimensions i extravagància, però vaig resistir la temptació i vaig seguir el circuit oficial de l'exposició.

No imaginava que hi hagués tanta varietat al llarg de la història de la humanitat d'una cosa tan simple i prosaica com una clau.

En Joan ens ha tornat a sorprendre amb aquesta col·lecció, de diferents persones, de diferents mides i materials molt diversos: de ferro, d'acer, de fusta, de plàstic, etc.

Curiosament recordo que una clau anomenada «clau catalana» era justament idèntica a la que faig servir per obrir la casa on visc. Em vaig sentir orgullós de posseir un petit tros de la nostra història.

Per descomptat que vaig quedar astorat en contemplar un cinturó de castedat, una còpia dels usats segles enre. Qui m'hauria dit que trobaria allò a Gent del Masnou?

Un altre pany que em va agradar moltíssim fou el pestell romà, un pany de fusta que encara s'utilitza en terres aragoneses, un sistema molt enginyós que casualment havia ja contemplat anteriorment en visitar el Museu dels Ibers, a València, on un dia la meua dona i jo ens vam refugiar quan, tot fent el turista, es va posar a ploure. Puc dir que la cultura i la humitat sembla que van de la mà.

Recordo també un pany i una clau de dimensions gegantines de la qual Muray em va explicar la història. Era un pany de 40 x 60 centímetres que pesa 30 kg, i la clau corresponent fa 50 centímetres de llargada.

Va valer la pena!

el 2021 envia paraules de suport a la nostra gent injustament empresonada o exiliada

**LLIBERTAT
PRESES
I EXILIADES
POLÍTIQUES**

Dolors Bassa
C. Penitenciari Puig de
les Basses- Mòdul dones
Raval Disseminat, 53
17600 Figueres

Carme Forcadell
C. Penitenciari de dones de
Wad-ras...
Dr. Trueta, 76
Barcelona

PRESOS
C. Penitenciari de Lledoners - Mòdul 2
Carretera C-55, Km. 37, 08250 St. Joan de Vilatorrada
Bages

**LLIBERTAT
PRESOS
I EXILIATS
POLÍTIQUES**

Poesies de Josep Vendrell

El butlletí de Gent del Masnou continua publicant poesies de Josep Vendrell i Torres; el seu caire històrico-patriòtic les fa ben agradables i didàctiques. Aprofitem-les!

CARLES II
(1661 – 1700)

*L'arbre hispànic dels Habsburg
ha estat ben mal empeltat,
neboda i oncle han sigut
la causa d'allò engendrat!*

*Raquític i malaltís,
consanguini i oligofrènic;
dos cops el seu compromís,
bordissenc, ha estat congènit.*

*Un malalt manipulat
(innocent de sa malura)
ha sigut la criatura
que el reialme ha desmembrat.*

"Al meu imperi no es pon el sol!"
*deia el besavi del rei...,
del rei que no té remei
ni facultats ni consol.*

*Manipulat, el monarca escarransit,
hereu fa Felip d'Anjou.*

**Ja s'està gestant el jou
per deixar el poble oprimít!**

*Quina agonia més greu!
Quina mort més ignominiosa,
ultratjar la pàtria esposa
i, als fills, clavar-los en creu!*

*Decadència i malvestat
amb incompetència oculta,
és el que és i és el que ha estat
el pobre Carles Segon.*

*Això ha portat al nostre món
sense tenir-hi cap culpa).*

Carles II

CARLES VI (1685-1740)
Carles III d'Aragó i Catalunya

FELIP DUC D'ANJOU (1683-1746)
Felip V d'Espanya

*Néts d'una infanta castellana,
ambdós, gelosos cosins,
es barallen per les Espanyes,
com nens, repartint castanyes,
creient-se que són heroïns.*

Carles VI

*Carles mana en mitja Europa.
Felip, sang de Lluís catorze,
porta el desig dels delfins;
li agrada repartir estopa
amb la llana dels veïns!
Durant uns anys, Barcelona
és la seu de la corona
el rei Carles i els seus confins.*

*Quan una guerra finia,
una altra de més cruent venia!
A la mort del seu germà,
Carles va haver de marxar
per compondre, més enllà,
els reialmes que tenia.*

L'emperador un pacte ha tingut...
**Catalunya, Catalunya!,
sola i sense aliats,
tens els pocs camins barrats
i has de passar per l'embut!**

*Felip quint, el duc d'Anjou,
amb França i tota Castella,
et xuclaran la mamella
i et fermanan amb son jou!*

No et deixaran ni una estella!

Felip V

Som

Com ho podem fer per gestionar millor els nostres conflictes i ser tots una mica més feliços

Dr. Oriol Lugo

Psicòleg & Coach Executiu i Personal.

Expert en Teràpies Neurocientífiques

www.owlpsicologia.com

Canvia les teves creences

El que creem acaba configurant la nostra realitat. És per això que ara més que mai amb tanta desinformació és rellevant poder fer una anàlisi de les nostres creences.

El fet de poder contemplar i analitzar les nostres formes de raonar ens pot ajudar a l'hora de poder superar els nostres límits.

És per aquest motiu que, a continuació, compartirem la història de les puces com una metàfora de com els nostres propis paradigmes ens poden arribar a condicionar.

La història diu així:

En un circ de puces un nen s'acosta al firaire i li pregunta com va aconseguir domar aquests animals. L'entrenador de les puces li explica el procés de preparació d'aquests éssers. Al principi se'ls col·loca en un recipient transparent, com un pot de conserves o un got transparent. A continuació, es tapa la part superior amb un vidre. Les puces intenten sortir amb totes les seves forces. Volen escapar. Però al saltar es donen cops contra la tapa de vidre i es fan mal. Finalment, les puces aprenen

a deixar de saltar alt i comencen a fer salts més petits. Després d'una setmana d'intentar saltar fora del recipient de vidre, el seu major salt serà tan sols de 5 centímetres i ja mai més no saltaran més alt. Encara que es retiri el vidre de la tapa, o fins i tot en el cas que se les deixi a l'aire lliure, no podran realitzar salts superiors. Un animal que era capaç d'arribar a fer salts d'1,68 metres, ara només arriba als 5 centímetres.

El nen pregunta a l'entrenador de les puces: Que tenen algun problema a les potes?

L'home li respon: el problema és que han integrat la creença que no poden saltar més alt i que si ho fan es faran mal. Això és el mateix que ens passa a les persones. Les experiències del passat configuren moltes de les nostres creences actuals. Per això és important qüestionar-se quines són les nostres creences sobre la vida i sobre qualsevol altre aspecte. I tot seguit plantejar-

nos l'opció d'efectuar un canvi.

Nosaltres no som puces, podem adonar-nos que hi ha un pot de vidre on vam estar tancats o tancades, per així poder anar més enllà d'allò que ens empresonava. Ara potser et trobes en una situació de la teva vida en la qual realment ets a l'aire lliure, on pots arribar més lluny. Les creences que només pots fer X activitats o tenir èxit fins a cert nivell són només formes de percebre la realitat. Aquestes concepcions poden modificar-se. Cada individu determina el seu nivell de potencialitat en base en el que creu.

I tu, què creus?

Aquesta és la primera gran pregunta que cadascú hauria de fer-se. No donar les coses per fetes.

Només amb un esperit crític es poden realitzar tots aquells canvis que hom vol en la seva vida.

Però el primer pas és guanyar la consciència necessària.

assemblea

FEM SOBIRANIA FISCAL

JO PAGO A CATALUNYA €

Adreçada a tothom qui pagui els impostos: IRPF, IVA o Impost de Societats.

- És una acció senzilla, no requereix més temps ni tràmits que els que estàs invertint, ara, pagant a la hisenda espanyola.
- És una acció legal, ja que la llei general tributària contempla aquesta possibilitat.
- Es té coneixement que diverses entitats i persones físiques ho venen fent des del 2012 sense problemes legals ni inspeccions.

Pregunta-ho al teu gestor i visita la web: <https://sobiraniafiscal.assemblea.cat/>

Servei d'atenció telefònica 93 595 46 46

GUIES EXCEPCIONALS: UN EGIPCI D'UNA SECTA SECRETA

Aquest mes, dins el relat de guies excepcionals, us presento el tercer i darrer, un egipci que sabia més del que explicava i que algun cop ho comentava. Aquest guia, tot i que ell no ho digué, deixà entreveure que pertanyia a alguna mena de secta, no religiosa sinó de la ment.

Un cop, per fer o dir segons què, fou desterrat. Va ser una prova que feu a un grup de ianquis, d'aquells que, fora del seu estat, quasi no saben res. Es va tractar de fer un so, no sé si amb les mans o amb la boca, quan estaven dins una mastaba, i l'efecte que els produí fou que tots s'agenollaren i, inclinant-se cap a endavant, feren actitud d'adoració, sense posteriorment saber què havia passat.

Aquest fet va ser pel que el van desterrar, ja que, com que també era periodista, el diari l'envià de corresponsal als EUA, i allà s'hi va estar una bona temporada fins que fou perdonat i tornà al seu país. Com podeu veure, per dir les veritats es perden les amistats i, a sobre, els manaires ofesos encara t'han de perdonar. Bé, d'exemples com aquest n'hi ha pertot arreu.

També ens comentà que l'escriptura jeroglífica dels antics egipcis tenia dues lectures, depenent de la forma com està la lletra i la distància amb l'anterior o següent. Això no ho explica la ciència oficial. No interessa.

Les seves explicacions sempre eren seguides amb màxima atenció, ja que coneixia bé els temes tractats, a més de ser un bon comunicador.

Quan visitàrem la gran piràmide de Keops i ens n'endinsàrem a les entranyes, ens contà que els diferents passadissos, cambres, rampes, etc., que eren de diferents mides, així com de molt diferent alçada, no ho eren per casualitat ni per orde arquitectònic, sinó obeint tot un codi, com una mena d'iniciació, però que s'havia perdut, o l'havien feta perdre. No interessa que el poble sàpiga massa, és ingovernable.

Hi ha rampes d'una gran alçada, seguides d'un passadís on el nas quasi et toca els genolls, per tot seguit entrar en una cambra alta, per seguir per un altre tros on t'has de tornar a ajupir. Això no és perquè sí; algun significat tenia per als constructors. I sí, alguna cosa experimentaves que abans no havies ni somiat.

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com)

esM(e)arç(ar)

Mes 3. Tres són les virtuts teològals (fe, esperança, caritat). Tres són els elements de l'obra alquímica (sofre, mercuri i sal). Tres eren **els dies que acostumàvem cada setmana a anar al teatre**: dimecres (o dilluns, a una lectura dramatitzada), dijous i diumenge. Ara pràcticament no hi anem gens. Potser ens atrevirem a dir que un dia de cada set, perquè la cultura, els llibres, els músics, els actors estan passant el pitjor temps de les seves vides. Pitjor una apatia i una immobilitat que no pas una prohibició. Potser direm que hi ha vida (fem vida) a les platees per evitar posar-nos a mig plorar de tanta desesperació i desconcert. De la ràbia d'aquesta animalada que impossibilita que ens trobem als carrers i als espais culturals.

De manera que intento avui besar-te els llavis i oferir-te la meua mà. Oberta. Plena de dues entrades per al teatre. Aquell teatre d'abans del març de 2020. Aquell teatre que no sabia que tenia tota la vida del món a les seves paraules que oferia (reflexiu i potser amb un toc d'humor) a l'aire. Les anades al **Nacional** eren llargues, burgeses i plenes de restaurant. Les anades al **Lliure** sempre semblaven novaiorqueses i esnobs. Les anades al **Romea** feien recordar al cor la pell i les paraules de l'àvia o la tieta, la pell de Maria Vila (1897-

www.premiosmax.com

#LosMax2021

#24PremiosMax

Maria Vila

1963) i de Pius Daví (1891-1956), les llotges suggeridores i els envelats amb ànimes hedonistes. Les anades al **Lliure de Gràcia** feien pensar, després d'aquelles tapes excel·lents al bar reformat, en la possibilitat d'un món millor, d'una vida de barri cada vegada més esplèndida i enriquidora, culturalment sacsejadora. Les anades al **Borràs** insinuaven l'escapada al mar, si baixàvem la Laietana, o un petit procés de seducció al Born. El món s'omplia de petons culturals, de pecats mentals, de provatures gastronòmiques o una cervesa escarida, de somriures i salutacions, de protocol o de grata sorpresa.

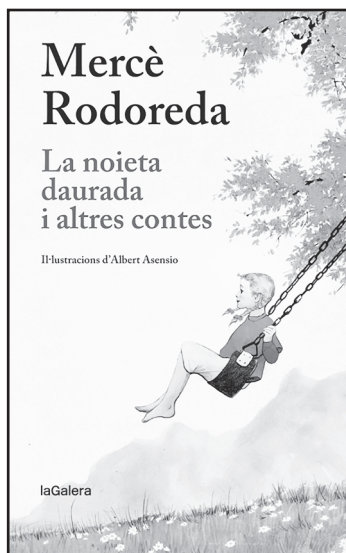
Avui tot sembla molt lluny. I difícilment reconduïble a la normalitat. De la platea. De la plata amb te i amb tu. No quedarem. Amb prou feines et veuré en una videoconferència desgabada o et viuré d'un record i a través d'algunes olors. **Shakespeare** estarà plorant. **Pinter** estarà ben callat. **Koltès** lluitarà contra l'aire. **Brossa** plorant voldrà tirar alguns daus a l'aire. **Lorca** voldrà verd lluent xarrupar el buit. Les butaques dels nostres teatres estaran roges de cremar-se les venes. Mad (Sad) **Max** is now.

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Patrimoni literari recuperat

Mercè Rodoreda (1908-1983), com tothom sap, és un dels grans noms de la literatura catalana de tots els temps i un dels més traduïts. Als seus inicis literaris va publicar una sèrie de narracions per a infants que fins ara havien passat força desapercubudes i que eren molt difícils de trobar. Enguany, l'editorial La Galera les ha reunides totes, les publicades entre 1935 i 1937, juntament amb uns quants records d'infantesa publicats a la dècada de 1980 i encara dos textos inacabats, conservats a l'arxiu Mercè Rodoreda (vegeu la "Nota a l'edició", p. 199). No cal dir que ens en felicitem, ja que el rigor de l'edició posa aquests materials a l'abast dels estudiosos, però també del públic en general, ja que la majoria són d'allò més recomanables. Es tracta de vint-i-un textos molt diversos, tant pel que fa al contingut com a la qualitat, que tenen les característiques pròpies del temps (el narrador s'adreça al lector, el registre és més aviat culte, hi abunda els diminutius i els augmentatius, així com les exageracions i les personificacions...) i que ja apunten la capacitat creativa de Mercè Rodoreda. He esmentat el tema de la qualitat perquè

hem de tenir en compte que Rodoreda no les va recuperar mai ni les va revisar, a diferència del que va fer, per exemple, amb *Aloma*, la qual cosa vol dir que algunes incoherències o lapsus s'han mantingut (per exemple, el temps a "El vaixellet" o el domicili del poeta a "La truita"). Malgrat tot, com he apuntat, són textos molt rodoredians: la prosa és acurada i molt poètica; hi predomina la fantasia, en alguns contes total; hi ha una certa cruesa, i en algun moment crueltat i tot, molt poc freqüent en la literatura infantil de l'època; hi trobem referències a clàssics de la literatura tant uni-

versal (Hans C. Andersen, Oscar Wilde...) com nacional (Llull, Verdader, Maragall...); les flors hi apareixen amb el detallisme i el coneixement que trobarem a la seva literatura per a adults; l'humor és sempre fi, ratllant la ironia; etc., etc. etc.

Les il·lustracions no m'han semblat gaire rodoredianes i me n'ha cridat l'atenció que, sent tan realistes, en algunes ocasions s'allunyin del relat: la noieta daurada al text porta trenes (p. 52), mentre que a la il·lustració del costat, porta cua de cavall (p. 53); l'oreneta protagonista de la narració homònima no s'assembla gens a la dibuixada al niu (p. 63), que a més hauria d'estar situat en una galeria (p. 59); etc. Era inviable mantenir les que va fer Tisner per als contes publicats durant la República?

No voldria acabar aquesta ressenya sense destacar que el conjunt de textos també es pot llegir en castellà, *Cuentos para niños* (Siruela, 2019), traduïts per Jenn Díaz, amb un epíleg d'allò més interessant del professor de la universitat de Lleó Sergio Fernández i amb una breu biografia de Mercè Rodoreda obra de Marta Nadal. Un bon regal per a amics d'aquí i de fora.

Títol: La noieta daurada i altres contes

Autora: Mercè Rodoreda

Il·lustrador: Albert Asensio

Editorial: La Galera

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2020

Nombre de pàg.: 199

US RECOMANEM LLEGIR ELS BUTLLETINS DE GDM EN EDICIÓ VIRTUAL

Febrer 21 http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_02_2021.pdf

Març 21 http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_03_2021.pdf

www.materialshoms.cat

Materials per a la construcció i la decoració

Homs
www.materialshoms.cat

Et podem fer
qualsevol color
amb pintura

**Obert
de 7'30 a 18**

**Dissabte
de 8 a 12**

Joan XXIII, 93 555 81 56 el Masnou (Ronda del Masnou (sobre l'autopista))
Tota mena de materials per a la construcció, decoració, reforma i bricolatge o jardí. Pintura
Av. J.R. Suárez de Llanos, 43. 93 540 37 69 Teià. Totes les novetats a la nostra
botiga. Gran exposició de ceràmica, pedra natural, parquet, sanitaris, cuines, aixetes, mampares i
electrodomèstics

20.000 LLEGÜES DE VIATGE SUBMARÍ

Josep Condeminas

Jules Verne va ser un escriptor visionari que va anticipar diversos invents, encara que jo diria que molts tenien una base primitiva. La veritat és que la seva portentosa imaginació estava fomentada pels seus estudis i consultes a científics i amics. Verne es passava hores consultant llibres a la biblioteca i extrapolava els avenços tecnològics del seu moment a un estat de futur en què ja s'havien superat les limitacions que es presentaven en el segle XIX. La seva obra és extensa, però una enquesta ha relacionat que les seves millors obres són les següents: *VIATGE AL CENTRE DE LA TERRA – LA VOLTA AL MÓN EN 80 DIES – 20.000 LLEGÜES DE VIATGE SUBMARÍ – L'ILLA MISTERIOSA i CINC SETMANES EN GLOBUS*. És clar que aquestes tries sempre han estat molt relatives, ja que pel meu gust també hi afegiria *MIQUEL STROGOFF*. Haig de confessar que la meua predilecta és *20.000 llegües de viatge submarí*, del qual tinc tres edicions. Una d'elles molt antiga, amb il·lustracions de la primera edició. La vaig llegir d'adolescent i em va fascinar de tal manera que encara avui dia, de tant en tant, m'agrada llegir-ne algun capítol, i sempre tinc la sensació de trobar-

hi coses noves ja que és un prodigi d'imaginació, perquè de la mà de Verne i dels seus carismàtics personatges: Capità Nemo, Professor Aronnax, Ned Land i Consell, a bord de l'extraordinari submarí Nautilus, un autèntic palau flotant, amb unes prestacions gairebé il·limitades, ens endinsen als abismes marins més profunds de tots els mars per contemplar-ne els secrets i la rica fauna que l'habita. Moltes de les novel·les de Verne han estat portades al cinema, algunes diverses vegades, concretament *20.000 llegües* en nou ocasions. La millor adaptació, fins al moment, és la de l'any 1957 de Walt Disney. Actualment la 20th Century Fox n'està preparant una nova versió.

Com a cosa curiosa, Verne escrivia amb llapis i després ho passava a tinta. El llibre *20.000 llegües* va ser publicat a l'any 1870, i alguns afirmen que per crear el seu Nautilus Verne es va inspirar en el primer submarí mecànic de la Marina Francesa, el *Plongeur*, de 1863, una baluerna de 426 tones, un autèntic fracàs, encara que també es podia haver inspirat en el submarí de l'americà Robert Fulton de l'any 1800, de mecanisme molt ele-

mental, ja que era impel·lit per una hèlice accionada a mà per un sol home, i per una vela quan navegava en superfície. Va ser provat al port de Le Havre, però el mateix Napoleó Bonaparte el va rebutjar. En tot cas, d'aquest últim, Verne hi va posar el mateix nom: Nautilus. A la ciutat de Vigo, l'escriptor hi té un monument. Possiblement, aquest homenatge ve a causa que Verne va incloure en el seu llibre un capítol dedicat als tresors enfonsats a la badia de Vigo, i també perquè l'escriptor va visitar la ciutat en dues ocasions. En un altre article de *Gent del Mashou* ja deixava constància de la falsedat de la llegenda dels tresors enfonsats a la badia de Vigo, ja que hi ha documents que acrediten que poc abans d'enfonsar els vaixells perquè no caiguessin a mans de l'almirall anglès Rooke, van ser descarregats de tots els tresors i transportats a Madrid per terra. S'ha de constatar, però, que del fabulós tresor sols se'n va comptabilitzar un 70%; el 30% restant va ser escamotejat... misteriosament. Aïl, està vist que en aquest país la rapinya és un mal endèmic.

Font consultada: Biografia de Jules Verne

Pastisseria

Matalí

La més antiga al Masnou.

La més antiga, sens dubte, del Masnou. Quan només les pastisseries que hi havia al nostre poble eren al Camí Ral, la Pastisseria Matalí ja hi era. Quan a la carretera només hi transitaven tartanes i carros, la pastisseria i xocolateria ja hi era. Quantes referències i anècdotes ens podrien explicar els seus antics propietaris amb el mateix cognom Matalí: cognom vingut d'Itàlia en les constants migracions de diferents terres a casa nostra i de les quals la història fa referència.

Però el bon nom i la fama no ve, ni molt menys, per l'antiguitat sinó pel bon tarannà, la qualitat dels seus productes i la gent que ho porta. És això el que fa, si la sort acompanya, que qualsevol establiment perduri al pas dels anys.

En aquesta petita mostra de quatre escrits sobre les pastisseries al Masnou penso que és obligat de fer referència, per part de qui escriu, a la indubtable qualitat dels seus productes, però sempre elogiant el que, al meu entendre i paladar, trobo més lloable. Segur que no tothom hi estarà d'acord, perquè ja diuen que de gustos no hi ha res escrit; però, per a mi, doneu-me d'aquesta pastisseria la Coca de Llardons del Dijous Gras o la reina de les coques de Sant Joan. Ara vindrien, si tothom hi pogués ficar cullerada, les preferències sobre un seguit de pastissos i pastissets i ja tindríem discussió per estona –sobretot si fos abans de dinar o sopar–; però com que no escric això per discutir sinó per elogiar, i soc jo qui pot opinar, aquest és el meu veredict. Llarga vida a aquesta pastisseria, que ha passat de generació en generació i que espero que hi continuï, tant en els seus bons productes com en la venda i degustació a la botiga, anteriorment amb l'Eulàlia, dona d'en Lluís, i en l'actualitat a càrrec de l'estimada i sempre riallera Francina Matalí. Molta sort al jove pastisser Josep Danés Matalí, fill, que recull el testimoni del pare, Josep Danés, actual responsable, i que va aprendre les tècniques i qualitats d'un bon artesà com era l'avi Lluís Matalí.

Que per molts anys, pastisseria Matalí, ens endolciu els moments amargs i tempteu les nostres debilitats.

Pastisseria Degustació Granja

Matalí

Prat de la Riba, 4 · 93 555 04 60

La cuina de l'Antònia

ingredients;

**4 calçots,
5 espàrrecs verds,
pernil serrà tallat fi,
salsa romesco,
una cullerada de llardons i una de sucre**

Per a la massa;

**60g oli d'oliva
aigua, sal i pebre
200g de farina**

**Per a la massa, ho barregem tot i ho deixem
reposar 10 minuts i l'estirem.**

**La posem al forn a 180° el temps necessari
i la deixem a part.**

Netegem els calçots i els tallem.

**Els salpebrem i amb un rajolí d'oli els coem
al forn de 15 a 20 minuts a 180°.**

**Un cop cuits, els en traiem, els netegem
i també els deixem a part.**

**Posem tots els ingredients sobre la coca amb
el romesco inclòs i acabem la cocció de la
coca per servir-la calenta.**

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

CONVOCATÒRIA DE LES ASSEMBLEES DE SOCIS ORDINÀRIA I EXTRAORDINÀRIA 2021

D'acord amb el que disposen els estatuts de Gent del Masnou, a través de la present es convoquen les Assemblees Generals Ordinària i Extraordinària per al diumenge
30 de maig del 2021 a les 12 del migdia.

Excepcionalment, a causa de les limitacions de reunió presencial decidides per les autoritats sanitàries i a l'empara de les disposicions transitòries dictades per la Generalitat de Catalunya, les assemblees d'enguany se celebraran telemàticament.

A fi i efecte que hi puguin participar tots els socis de ple dret que ho desitgin, agrairem que al més aviat possible ens facilitin l'adreça de correu electrònic on els serà tramès, oportunament, el *link* que els permetrà l'accés a la participació des d'ordinador, tauleta o mòbil.

ASSEMBLEA ORDINÀRIA. PROPOSTA D'ORDRE DEL DIA:

- 1/ Ratificar l'estat de comptes 2019 i pressupost 2020, aprovats per la Junta Directiva i tramesos per correu juntament amb el Butlletí de desembre.
- 2/ Presentació i aprovació, si escau, de l'estat de comptes 2020 (*)
- 3/ Presentació i aprovació, si escau, del pressupost 2021 (*)
- 4/ Breu resum de les activitats realitzades el 2020 i projectes del 2021
- 5/ Suggestiments i preguntes

(*) A partir del 30 d'abril proper, els comptes del 2020 i el pressupost del 2021 seran tramesos per correu electrònic als socis dels quals disposem d'adreça electrònica i, alhora, estaran a disposició de tots els socis al local social per a consulta prèvia.

D'acord amb els estatuts, es poden presentar, amb el suport mínim de 10 socis, al·legacions i mocions a la proposta d'ordre del dia de l'Assemblea Ordinària i incloure-hi nous punts fins a 30 dies abans del dia de la celebració de l'Assemblea, mitjançant escrit adreçat a la Secretaria de l'Associació.

ASSEMBLEA EXTRAORDINÀRIA. ORDRE DEL DIA

- 1/Punt únic: Renovació dels càrrecs de:
President, Secretari, Vocal de Cultura i Vocal no adscrit a cap vocalia (*)

(*) D'acord amb els estatuts, per presentar candidatures a qualsevol dels càrrecs de la Junta Directiva caldrà el suport del President, de la Junta Directiva o bé d'un mínim de 10 socis. A tal efecte, el cens actual de socis restarà a la Secretaria de l'Associació per a consulta dels socis interessats a presentar-se com a candidats.

Cordialment,
Joan Casals i Agustí
President de Gent del Masnou

Exposicions

LA CLAU A TRAVÉS DE LA HISTÒRIA

Prorrogada fins al 10 d'abril: Exposició monogràfica.

LOCAL SOCIAL

D'ençà del dilluns 15 de febrer passat, el nostre local social resta obert al públic amb estricte compliment de les instruccions sanitàries vigents.

ADRECES DE CORREU ELECTRÒNIC

A fi i efecte de poder mantenir informació àgil i puntual de les activitats de Gent del Masnou, recordem als socis que ens poden facilitar la seva adreça de correu electrònic. Només cal que ens enviïn un correu amb aquest text:

"Autoritzo Gent del Masnou a utilitzar aquesta adreça de correu electrònic per a informació i comunicacions de l'entitat".

L'enigma V.D.R.

Sabeu quina lletra segueix a la successió següent?:
U - D - T - Q - C - S - S - V - N ...

Resposta: ... La D perquè són les inicials del nom.

Classes de ioga

Els dimarts de les 19.30 a les 21h.

Aprendreu tècniques de meditació, respiració i relaxació.

Curs impartit per Ivet Compañó, professora de Kundalini-ioga.

Cal portar una estoreta (o mat) i una tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda.

Preu trimestral 80€ s'incloïen materials.

Inscripcions a Gent del Masnou

Tardes laborables, de 17h a 19h

Vocalia Reial, de 9h a 11h

Més info: ivet@laterceracolumba.cat · 607 74 74 99

CURSETS DE GAITA ESCOCESA
Informació a
Gent del Masnou
Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20
gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

T'AGRADARIA CANTAR EN UNA CORAL?

Vols venir a cantar a la Coral Xabec? Hi tens lloc com a tenor, baix, soprano o contralt.

Posa't en contacte amb Manel Pérez **679 999 509**

**Qui canta,
els seus mals espanta!**

La punta de la llengua (127)

Esteve Pujol i Pons

Sempre ens trobem amb nous usos de paraules, que ens sorprenen, almenys a mi. Sé prou bé que creem paraules noves i donem significats nous a les velles, però això no vol pas dir que aquests nous sentits siguin apropiats, quan en tenim de més exactes i usuals en la nostra llengua.

Pensem en la moda d'*encendre* i *apagar* la ràdio o la televisió. Trobo que *encendre* una televisió o una ràdio és quelcom molt perillós ja que podem calar foc a tota la casa!

Fins ara, i d'acord amb el diccionari, encenem un foc, una foguera, una llar de foc, una flama, un castell piro-tècnic, una espelma, un llumí... fins i tot una bombeta, ja que en tots aquests casos hi ha una combustió. I en

sentit metafòric *encenem* una discussió, ens *encenem* d'ira, se'ns *encenen* les galtes...

Durant molts anys hem fet servir els verbs *engegar* o *obrir* i *parar* o *tancar* tant la ràdio com la televisió com altres aparells domèstics. Així *engeguem* i *parem* la rentadora, el rentavaixelles, l'eixugacabells... Ningú no diu pas mai *encendre* la rentadora...

Ja sé que al Masnou era costum de dir *encendre el paraigua* quan plou! Podríem conservar-ho com a sub-dialectisme lexical local; potser més aviat seria ressuscitar-ho.

Per a mi, la conclusió és que cal continuar *engegant* o *obrint* i *parant* o *tancant* la ràdio i la televisió... si no volem haver de cridar els bombers!

GOVERN INDEPENDENTISTA

ARA!

PER LA URGÈNCIA SOCIAL I NACIONAL

Govern independentista ara! Per la urgència social i nacional

El 14 de febrer passat vam assolir una fita històrica: el 52% dels vots directes a partits independentistes en unes eleccions al Parlament de Catalunya. Malgrat la pandèmia, la repressió i el desànim, vam tornar a demostrar que no defallim i continuem lluitant. El poble ha complert; ara li toca als electes actuar en justa correspondència amb la voluntat de la ciutadania expressada a les urnes.

L'hora és greu, i necessitem un govern de concentració que avanci cap a la independència i abordi la urgència social i nacional en què es troba el país. Per aquest motiu, demanem a Esquerra Republicana, Junts i CUP-Guanyem que actuïn amb sentit d'estat i treballin per conformar un executiu independentista fort que es construeixi sobre una nova base, la base que dona la confiança i el compromís amb un objectiu comú.

Només un govern de concentració nacional permetrà fer front als continus atacs de l'Estat espanyol en tots els fronts: judicial, polític, financer i de retallada de drets civils i socials. Assumint les desobediències necessàries, amb el suport d'un moviment civil que estarà al seu costat en els diferents fronts de confrontació.

Som conscients que les estratègies per assolir la independència són diferents. Tanmateix, l'objectiu és comú i, per tant, cal que les tres candidatures independentistes cerquin els consensos necessaris i avantposin els interessos de país als de partit.

Necessitem un govern que ens permeti créixer i desenvolupar-nos com a un país modern i responsable amb la seva ciutadania.

Necessitem un govern que doni resposta als reptes socials urgents que tenim.

Necessitem un govern que funcioni i treballi com un bloc a totes les institucions i que es projecti al món amb una sola veu.

Necessitem un govern que faci accions concretes que ens permetin culminar el procés d'independència al més aviat possible.

Aprofitem l'oportunitat històrica de la majoria reforçada que ens ha donat el poble de Catalunya i avancem cap a una Catalunya independent.

Per la urgència social i nacional

Govern independentista ara!

assemblea't